

Politikai, társadalmi, közgazdasági, közművelődési és szépirodalmi lap.

AZ E. M. K. I.

brassói, fogarasi, hosszú

MÉGJELE

SZERKESZTŐSÉG

Brassó, Csergepacz 148 sz., I. emelet, hol a szerkesztő naponként 4—5 óra között található.

Nagy-Küküllőmegyét érdeklő közlemények Horváth László társzerkesztőhöz Segesvárra, Kis-Küküllőmegyét érdeklő közlemények Gyöngyössi István társzerkesztőhöz Dicső-Szent-Mártonba küldendők.

Tek. Muzéum

A brassói és erzsébetvárosi kir. törvényszékek s ezekhez tartozó licső-szentmártoni, erzsébetvárosi, hosszú-aszói, kőhalmi, medgyesi, nagy-sinkai, segesvári és szent-ágotai kir. járásbírók hivatalos hirdetője.

TENKINT HÁROMSZOR: KEDDEN, CSÜTÖRTÖKÖN és SZOMBATON.

Kéziratok vissza nem adatnak.

KIADÓ-HIVATAL:

Alexi könyvnyomdája, Színház-utca 95. szám, hova az előfizetési és hirdetési díjak bérmentve küldendők.

Hirdetések és Nyílt-tér előre fizetendő.

ELŐFIZETÉSI ÁR

helyben házhöz hordva vagy vidékre postán küldve: Egész évre 7 frt, fél évre 3 frt 50 kr, negyed évre 1 frt 80 kr. Külföldre egész évre 20 frank.

HIRDETÉSEK DÍJA:

4 hasábos gármond-sor vagy annak helye 5 kr. (1—10 sor 50 kr.) Nagyobb és többszöri hirdetéseknek kedvezmény. Minden egyes hirdetés után még külön 30 kr. bélyeg-díj fizetendő.

Nyílttér közlemény sora 10 kr.

HIRDETÉSEK FELVÉTELNEK:

Brassóban a kiadóhivatalban. Budapestben: Lang Lipót, Haasenstein és Vogler (Jaulus), Dukes és Mezei, Goldberger A., Eckstein Bernát; Bécsben: Daube G. L. és társa, Haasenstein és Vogler (Otto Maasz), Schalek Henrik, Oppelik Alajos, Dukes M.; Berlinben: Rudolf Mosse; Frankfurtban: Daube G. L. és társa hirdetési irodájában.

Hazafiság s denunciáció.

(—) A képviselőház nemzeti életünk gyupontja, éber figyelemmel, feszült várakozással tekint működésére minden hazafi szeme. A társadalmi élet minden nagyobb jelentőségű kérdésének hullámai idővel — jelentőségük szerint gyorsabban vagy lassabban oda érnek — s bárholnan jöttek legyen is, onnan visszaverődve, mint megérlelt eszmék terjednek szét az egész hazában, teremtenek irányt, hangulatot. Ilykép lesz a tisztelt ház nevelője az egész nemzetnek, s a mi példát mutat hazánk legfőbb képviselőtestülete, azt követi a legkisebb társadalom is; a mi a honatyák érdeklődésének tárgya, az képezi vita tárgyát a piripócsi kaszinónak s a soroksári polgári körnek is, s a mit megenged magának egy tisztelt honatya a házban, azt természetesen a maga körében megengedhetőnek tartja azon társulatban, melynek ő maga tagja, a soroksári vagy piripócsi hazafi is.

Az utóbbi napokban napisajtónk legkiválóbb képviselői panaszt emeltek a denunciació kórság ellen, mely a tisztelt ház néhány kevésbé tiszteletreméltó tagja által egész üzletszerűen gyakoroltatik. A legközelebbi mult erre az eclatáns példák egy egész sorát szolgáltatva.

Mindenki előtt ismeretesebb a gyanúsítások, melyek a Kokán-ügygyel kapcsolatban Matlekovics államtitkár ellen hozattak fel. A megejtett vizsgálat kiderítette, hogy Polónyi állításai minden alapot nélkülöztek.

Orbán Balázs br. ur ő méltósága parlamenti életünk egyik legkiválóbb képviselőjét, Horváth Gyulát gyanúsította, hogy üzleti viszonyban áll a kormányval. A mentelmi bizottság az ügyet tárgyalás alá vette, megvizsgálta a legapróbb részletekig s azt találta, hogy a vádnak semmiféle alapja nincsen.

Polónyi s Orbán dicsőségét megirigyelte Hock ur, s nekiáll gyanúsítani Berzeviczy Albert államtitkárt. Talán még ebből is csinálnak vizsgálatot, remélni akarjuk, hogy nem; de hogy a vád teljesen alaptalan, az iránt kétsége senkinek sincs. És mégis — a gyanúsítások folytán magán a gyanúsítottan mindig marad a közvélemény előtt árny s a de-

nunciáns emelt fővel hagyhatja el a porondot! Sajátságos jelenség!

Az ötvenes, hatvanas években magyar társadalmunk erkölcsi érzete ezen tekintetben más volt; kire gyanúsítást, rágalmazást, denunciaciót lehetett bizonyítani, az társadalmilag halott volt, háza tája is el volt átkozva s ki azelőtt a legjobb barátja volt, inkább napi járásra tett kerület, semhogy vele találkozók. Ma a gyanúsítás, rágalmazás, denunciació meg van engedve; a társadalom eltűri, sőt mi több, bizonyos határig hisz neki, ha a bíró tizszer mondja is ki a vád teljes alaptalanságát.

Közéletünk egy aberrációjával állunk itt szemben s aligha tévedünk ha ezt visszavezetjük közéletünk mesterére, hol a házszabályok s a képviselői immunitás védszárnyai alatt ily eljárás megengedtetik.

S a mit megengednek magunknak egyesek a képviselőházban — azt, mint fentebb már jeleztük, mások megengedhetőnek tartják magukra nézve a társadalmi élet kisebb köreiben is, s nem akarunk többé Soroksár és Piripócsról beszélni, a dicső példa utánzásokra talál, mondjuk Brassóban és Nagy-Szebenben is.

Immunitás persze nincs, de vannak lapok, melyek személyes támadást, gyanúsítást, rágalmazást, denunciaciót tartalmazó cikket névtelen cikkírótól elfogadnak, s a névtelenség leple alatt mily kényelmes mindezt elmondani, s mily érdekessé lesz az által az ilyen cikket közlő lap!

Az „Erdélyi Hiradó“ ez évi 21. és 26-ik számának nagy-szebeni levelei, melyekben a nagy-szebeni magyar társadalom minden számottevő képviselője van ily rágalmakkal elhalmozva, készített e sorok megírására.

Nem tartjuk megengedhetőnek az ott megtámadottak védelmére csak egy szót is vesztegetni; azt nem érdemli meg a támadás, s arra az ott megtámadottak nem szorultak; nem is szólunk volna egyáltalában a dologhoz, ha itt egy magában álló jelenséggel volna dolgunk, s nem egy kórral, mely ijesztő módon terjed mindenfelé; de mert ilyennel állunk szemben, kötelességünknek tartjuk a bajra s orvoslásának egyedüli módjára utalni.

Minden városban és városkában akad egy-két comis voyageur kaliberű ember, ki ezen qualificatiója alapján hivatottnak érzi magát irodalmi babérokat szerezni a journalistika terén. Babérokat legoosóbb úgy szerezni, ha személyesen gyanúsítunk s a dolog semmi veszélylyel nem jár, ha a sajtótörvény nagyon liberalis intézkedéseit csak kissé respectáljuk, s ha cikkünket a névtelenség bő köpenyében burkoljuk s azt például csak V. betűvel írjuk alá. S hogy van lap, mely ily cikknek helyt ad, mutatja im a példa! S a kaszinóban, a kávéházban összegyűl az egész város és kézzől-kézre jár a lap, mely oly érdekes támadást közöl A. B. és C. ellen, elmondva, hogy az nem az „Erdélyi Hiradó“-t, de a „Lloyd“-ot, vagy a „Presse“-t olvassa; hogy ha iszik, schwechati sört iszik s nem segesvári bort; hogy hivatalos teendőivel annyira el van foglaltva, hogy nem ér rá, az ilyen meg amolyan betegsegélyző és temetkezési egyeslet védnökségét elfogadni: meg annyi dolog hazafiatlanságának a verőfényes napnál is fényesebb bizonyítéka.

Igazán ilyenekben áll-e a hazafiság, avagy abban-e, hogy mindenki hivatalos kötelesség és hűven, lelkiismeretesen ést eljesen betöltse? Hitünk az, hogy mindenki hazafiságának ez i egyedül ez képezheti criteriumát. Mi is kíváncsiak tartjuk, hogy kivált itt nemzetiségtévévárainkban, hivatali testületeink vezetői vegyenek részt társadalmi életünkben is, a min-hogy kivétel nélkül teszik is, de első kötelességük a hivatalos teendők mintaszerű teljesítése, s hogy mily mértékben vehetnek ez elfoglaltságuk mellett részt más teendőkben is, annak megítélésére csak ők egyedül illetékesek s nem holmi jött-ment V. urak, kik ma itt, holnap amott csapnak fel társadalmi reformereknek, s kik hogy miként töltik be hivatás körüket, az más kérdés.

Avagy a journalistika ilyen fattyuhajtásai teszik-e ma a hazafiságot? Gyanúsítás, rágalmazás legyen e ma mértéke, czégére a hazafiságnak?

Nem és ezerszer nem, s bizunk társadalmunkban, hiszszük hogy az apák vére folyik ereiben, hogy az nem lett megfertőzve a hat-

A „BRASSÓ“ TÁRCZÁJA.

José csinos nőtestvére.

Burnett Hodgson Frances elbeszélése.

A „Brassó“ számára átdolgozta dr. Boros Gábor.

(Folytatás.)

De hát ő maga is nem borzalommal emlékezett-e vissza gyermekkoruk első nyomorúságos éveire, anyjuknak szép, nagy, bánatos szeméire, vidám jó-módu atyjukra s kegyetlen szeretetlenségére, gyakori durva bánásmódjára? Nem rejtőztek-e Pepitával együtt a padlásra, nem hallották-e elégszer anyjuk zokogását, az ütések és szidalmakat, hogy anyjuk nem szép már többé; nem láthatták-e, hogy apjuk, a még mindig szép férfiú, mily dühösen tért haza, vidám mulatozás után a piszkos kunyhóba, s az iszonyu nyomor közepette mint garázdálkodott, éhes gyermekeit, eltiport feleségét kizozva, bortól kipirosodott arcával.

Igen, Pepita és José mindezekre jól emlékeztek s ez az emlék Pepita jellemére különös hatást gyakorolt. Már nagyon fiatalon nem egy szívben keltette föl a leghevesebb szenvedélyt s két-három esetben a kérők sokkal jobb módúak voltak, mint ő maga; az egyik épenséggel egyetlen fia volt egy

gazdag nagybirtokosnak, a ki bizony választhatott volna feleségül sokkal előkelőbb leányt is, mint ezt a gunyolódó, csinos gyermeket, s a kinek családja keserű szemrehányásokat tett a balga ifjunak, végre meg Sevillába küldték, mikor Pepita hidegvérűleg elutasította.

„Magát még kevésbé szeretem, mint akárki mást“, mondá, nagy, tiszta szeméit merően szegezve a szenvedélyes szerelmesre. „Menjen, vegyen olyan leányt, a kit atyja választ — ha kedve tartja. Szülői ne aggódjanak miattam, de ne is mondanak rosszat fölőlem. Nincs szükségem magára. Nem bírom kiállani, ha közelemben van.“

Josénak soha sem jutott eszébe, hogy ezért szemrehányásokat tegyen, ámde Jovita a világi javak iránt való meleg érdeklődése folytán, ez egyszer a leghatározottabban kitört s nem is késett hangosan morogva adni kifejezést elégedetlenségének.

„Isten látja lelkemet, nem szeretem az elsiestést, de ez már mégis olyan szerencse, a milyen nem minden leányt ér, s ime mit tesz az esztelen! Hanem így szokott ez lenni. Majd egyszer találkozik egy semmirekellő s Pepita is utána bolondul, mint a többi.“

„Én?!“ mondá Pepita, a küszöbön állva. „Én?!“

S őszinte haragja és bámulatában nagyra nyíltak sötét szeméi.

„Igen, te“, felelt Jovita. „Csakhogy te rosszbabul jársz, mint a többi. Az olyan leány, a ki jobbnak tartja magát, hogysem hozzá a férfiú csak szólhatna is, legkönnyebben póruljár, ha megtalálja az igazit. Csak hadd jöjjön egyszer, majd ölébe hullasz, mint az érett szőlő.“

„Nem fog jönni“, válaszolt Pepita. „Soha“. Tekintetében nyoma sem látszott a habozásnak, hanem igenis a hideg bosszuságnak Jovita kedvetlen beszéde miatt. „Nem félek a férfaktól. Ostobák mind. Azt hiszik, elérhetnek mindent, a mit akarnak, pedig igazában semmit sem érnek el. Csak kérni tudnak; ha aztán a lányok nemet mondanak, szerencsétlenek, kérnek, könyörögnek, hogy már utoljára kiállhatatlanok. Már ha nekem mondana valaki nemet, volnék olyan büszke, hogy ne mutassam, mennyire fáj. Tudják meg ezt az emberek.“

„Te sem fogsz mindig nemet mondani“, morgogta Jovita. „Várj csak, a mig el nem jó a te napod. Legott igent mondasz akkor. Már ez így van a leányokkal.“

Élragadó, rövid mosoly vonult el Pepita ajkain s diadalmasan fénylettek szeméi.

vanás évek idegen hivatalnok invasiója által; hiszszük, hogy meg tudja tenni ma is azt, hogy a denuncianst mint a belpoklost kilöki a társadalomból, utálattal fordulva el tőle s az elnyeri munkája méltó jutalmát: a közmegvetést.

Hiszszük, hogy társadalmunk megbecsüli a hivatását hiven, lelkesedéssel s odaadással betöltő munkást, s elismeri, hogy a hazaszeretnek ez első s legfőbb kelléke, criteriuma.

S hiszszük végül, hogy a mit elmondtunk, a közvélemény szava, s azért nem lesz a pusztában elhangzó szó.

Belföld.

(Országgyűlés.)

A képviselőház február hó 1-én tartott ülésében fejezte be végre a vallás- és közoktatási tárca költségvetésének részletes tárgyalását is, s ugyanezen ülésen kezdette meg az igazságügyi tárca költségvetésének tárgyalását.

Dr. Busbach előadó részletesen ismerteti a költségvetést, azt különösen pénzügyi szempontokból világítva meg.

Polónyi a függetlenségi párt nevében szólva, az igazságügyminiszter eddigi működését az elismerés egész özönével árasztja el, hogy ez alapon aztán kifejtse pártja várakozását s reményét, melyet hozzá továbbra köt, s bejelentve neki óhajai végtelen sorát.

Általános derűtséget okozott a házban, midőn szólok kijelentette, hogy pártja reményeiben csalatkoznék, s ezért pártoskodással vádolná a minisztert, ha királyi táblát születése helyén (Nagy-Váradon) állítana fel s nem Debreczenben.

Miután aztán még egy óra hosszat dicséretet s vádat kedves zürzavarban halmozott a miniszter fejére, végre eljutott a költségvetésig, s szónoki képességének egész tűzével nekirontott az előirányzat egy tételének, ugyanis, hogy a törvényszéki orvosok tanácsa felállításának költsége már szerepel ez előirányzatban, holott a törvényhozó testület még nem engedélyezte e testület szervezését.

Leghálásabb a ház egy adoma feltálatlásaért volt, mely mindenestre az egész beszéd legélvezetesebb részét is képezte. Polónyi ugyanis elmondá, hogy az ötvenes években egy törvényszéki orvos egy tetszhalottat kezd boncolni, az az első vágásra felébred s fel akar emelkedni, de a doktor ur vissza szoritja s nyugalommal mondja neki: kérem maradjon esendesen, már most késő, a boncolási jegyzőkönyv már jogerőre emelkedett.

Szilágyi Dezső igazságügyminiszter a hosszú beszédre röviden válaszolt, utalván egyszerűen arra, hogy Polónyi jobban tette volna, ha mielőtt felszólal, megnézi az előirányzatot, melyből meggyőződhetett volna, hogy a törvényszéki orvosok tanácsának költsége csak feltételeken van fölvéve, ugyanis folyósítása függővé tétetik ama testületet létesítő törvény megszavazásától.

A vita folytatódott tárgyalása hétfőre halasztott; szólásra elő van jegyezve a költségvetés mellett három, ellene is három szónok, az utóbbiak között Apponyi gróf.

A gyűlés végét interpellációk képezték; Madarász a Krassó- és Szörénymegyei Szapárfalva

Jakóinak állítólagos vexatioi tárgyában intéz kérdést a belügyminiszterhez.

Balogh Géza és Vályi Árpád Viemándy Ödön Rodich-ezredbeli önkéntes öngyilkossága folytán, melyet állítólag valami Brandtner Arnold százados embertelen bánásmódja okozott volt, interpellálják a honvédelmi minisztert, illetőleg a miniszter elnököt.

Miután Tisza Kálmán miniszterelnök igéri, hogy a kérdésekre a lehető legrövidebb idő alatt fog megadotni a válasz, az ülés véget ért.

Külföld.

Szerbiában, úgy látszik, ismét valami változás készül. A kormányparti lapok és a kormányférfiak egészen ártatlan udvariassági actusnak declarálják ugyan Vukovics montenegrói miniszter látogatását, melynek semmi köze a politikához, de mégis figyelemreméltó, hogy ezt éppen Szerbiában hiszik legkevésbé. A szerbek egy része az ifjú király koronázása óta az ott hangoztatott nagy szerb program értelmében egyre várta a királyság és Montenegro szoros szövetekezését, de mivel ez egyjelentésű volna az Oroszországgal való szövetekezéssel és Szerbia lételének kockáztatásával, sokan csak a legnagyobb aggodalommal gondolhatnak e veszélyes szövetségre. Mivel az orosz barátság először is Bulgáriával hozná Szerbiát conflictusba, lehet, hogy hazafias aggodalomból keletkeztek azok a hírek, hogy a szerb kormány a keleti határt meg akarja erősíteni s előkészíteni Bulgária megrohanását.

Bulgáriában is viharra mutatnak egyes jelek, melyek feltűnnek a láthatáron. Legujabban elfogták Panicza őrnagyot s pár tiszt társát. Ez elfogatások okát még titkolják. Némelyek úgy sejtik, hogy Panicza elfogatásának oka nem más, mint illetlen, sértő viselete felebbvalóival szemben, de ez indoklás aligha kielégítő.

Román lapszemle.

Mindenki saját szemüvegén vizsgálja a csehek és németek között történt kiegyezést; nem csuda tehát, ha a „Gazeta“-nak is megvan az ő saját szemüvege, melyen át a kiegyezésben a szabadelvű Tisza-kormány bukását látja. Szerinte kétségtelen az, hogy ez a kiegyezés földhöz vágta az osztrák-magyar Monarchiában Magyarország tulsúlyát és Taaffe megbirkozhatik a Tisza-kabinettel.

Tehát a „Gazetának“ jól esik, ha hazája tulsulya gyengül, nem is szólva Tiszáról s vele a szabadelvű országos nagy pártról. Régi nóta. Most sem beszél ő az osztrák-magyar Monarchiáról, mintha nem is léteznék; ő csak Monarchiát, azaz osztrák Monarchiát ismer.

Aztán ne csudálkozzunk azon, ha a bukaresti országgyűlésen mindig csak Ausztriáról szónokolnak s Magyarországot ma is az 1868 előtti állapotban képzelik, mint Ausztria kised tartományát. Fődolog azonban most az, hogy mi következhet még a cseh-német kiegyezésből. Ez, kérem szépen, az erdélyi és magyarhoni nemzetiségek erélyétől függ jogaik érvényesítése érdekében. A csehországi kiegyezés befolyással leend a Monarchia innesső részére is. Hát ezt mindnyájan hiszszük, de nem hisszük azt, hogy ez a kiegyezés a szabadelvű párt zétforgácsolására s a

Tisza-kabinet bukására vezetne. A nemzetiségek erélyétől sem várjuk azt a nagy veszedelmet.

Vezérezikkezhet a „Gazeta“ a „Pesti Napló“ és „Budapester Tagblatt“-ból kedvére, gyönyörködhetik azok elmefuttatásán; de egyet ne feledjen soha, t. i. azt, hogy nincs és nem lesz olyan magyar párt, amely Magyarországot nemzetiségi területekre osztsa szét. Hiszen ő maga irta csak közelebb is, hogy midőn a budapesti országgyűlésen a kultura, a nemzeti állam kerül szóba, az egész ház egy test és egy lélek. Irányi, Apponyi és Tisza magyar hazafiak s ott, a hol Magyarországról van szó, nem értik a tréfát.

Nagyobb veszedelem is van ennél a csehországi kiegyezésnél. Mi lehet az? Talán jönnek a muszkák! Még nem; de jönnek az óvódák. Ezt a szót olyan nagy betűkkel lökte olvasói elébe, hogy a „Gazeta“ vasárnapi számának olvasói ma már legalább egy magyar szót mindannyian tudnak. Óvoda, óvoda és százszor is óvoda!

Ez fogja veszélyeztetni a natio lételét, ha t. i. óvódájuk lesz a románoknak is. Kontrál neki Szebenből a „Telegraful“ is. Így aztán csakugyan elpusztul a natio, tiz év múlva nem lesz más mint magyar, Pozsonytól Bereczkig. Nem kell félni. Átvonul a natio feje fölött ez a vihar is. A víz lefolyik, a kövek itt maradnak.

Hogy milyen veszedelmes dolog az az óvoda, ime eléggé bizonyítják a brassói és Brassó vármegyei szász községekben lévő óvódák. Egymásután magyarosodnak Hermann utódai azokban az óvódákban. Erre a szomorú sorsra jutnak Traján ivadéka is. Ütni kell tehát a vasárnapi nagy dobót, izgatni nemzetiségi féltékenység ürügye alatt a humanismus legüdvösebb intézménye ellen. Szerinte már Széchenyi és Vesselényi ezelőtt félszázaddal az óvódákkal akarták elpusztítani a nemzetiségeket. Ime félszázad múlva itt a végveszedelem, melylyel Csáky gróf fenyegeti őket.

Igy volt ez a hecz 1879-ben is, így lesz most is, ha az óvódákról a törvényjavaslat a ház elé kerül. Miben gyengült a natio 1879 óta azért, mert magyarul is tanulgat? Mi veszélyt hozhat az óvoda, midőn felekezetek is állíthatnak óvódákat? Kérdezzék meg a „Gaz.“ és a „Telegraful“ a szász óvódák alapítóit, ártottak-e azok a szász és német nyelvnek? Nem az óvódák, hanem az olyan cikkek ártanak a nationak.

Czenkalji.

Hangverseny.

A róm. kath. egyházi énekkar f. hó 1-én tartotta a „Nr. 1.“ termében Jaschik Gyula karnagy vezetése alatt dal-, zené- és táncestélyét.

Tudjuk, hogy mily rendkívüli fáradtsággal jár énekkarok betanítása, különösen az esetben, midőn — mint ez esetben is — a karénekesnők tulnyomó része 10—14 éves kis lánykákból áll, kik egyrészt természetesen nem birnak s koruknál fogva nem birhatnak a kellő hanganyaggal és a kellő technikával, kiknek másrészt zenéi előadásról, nuanceirozásról stb. vajmi kevés fogalmuk lehet. Éppen azért, mert ezen nehézségeket ismerjük, elismeréssel adózunk Jaschik karnagnak a hallottakért. A karénekek igen jól sikerültek. Kiváló tetszésben részesült Jaschik „Vad

„Én nem vagyok leány“, — mondá, kitekintve a napfényes szőlőhegyekre. „Ő maga mondta. Igen Felipoffe mondta: „Te nem vagy leány — te boszorkány vagy, szivedhez nem juthat, meg nem nyerhet senki“. Hát leszek boszorkány“.

Titokban jobban tetszettek neki e szavak, mint a hízolgők esengései, a melyeket azelőtt hallott volt. Igen jól esett neki a czélzás, hogy legyőzhetetlen, minden veszélytől ment, boszorkány, távol áll minden boldogtalan oktalanságtól, meg nem nyerhető. Igen, mindez tetszett neki. Nem ő volt az oka, ha a férfiak beleszerettek. Mert mit tett ő velök? Semmit. Soha sem engedte, hogy hozzá közeledjenek, kezét érintsék; soha nem adott egyetlen jó szót vagy gyöngéd pillantást. Nevetett s maradt Pepitának — ez volt az egész. Nem ő volt hát az ok.

Pedig kicsiny szíve elég melegen dobogott. Szenvedélyesen szerette testvérét, Josét, szerette nagyanyját, Jovitát, szerette a kis gyermekeket, az állatokat s ezek viszont szerették őt; az öreg urak és asszonyok egyenesen imádták egyszerű, majdnem gyermekies szeretetreméltóságaért, jószívűségeért, a melylyel mindig kész volt a segítségére.

Csak az olyan férfiak iránt volt könyörtelen, a kik szerelmesek voltak belé. Nem tudta, hogy ezek

rászorulnak a könyörületre. Nem birta még felfogni, ennyi az egész.

S mégis úgy történt, a mint Jovita előre tudta, hogy eljön az idő.

Mikor José az első ünnepnapon kivitte Pepitát a nyilvános kertekbe, megnézte mindenki másodsor is. Senki sem volt, a ki vállán keresztül még egyszer nem nézett volna vissza az elragadó leányra, a kicsiny, gömbölyű termetre, a pikans, ragyogó arcra, a kevély kis fejecskére, a piros rózsára, a mely hullámos, puha, fekete hajában diszlott.

Nem sok idő múlva fölkereste Josét munkája közben két három pajtása s a legnagyobb szíveességgel üdvözölték. Ugy tetszék neki, valami fontost, valami figyelemre méltót akarnak mondani. — Milyen derék egy ember ez a José, milyen szorgalmas munkás, Madridban ritkán találhatni ilyet. Milyen szép nap van ma a sétára. S hol volna elragadóbb kert, mint a Pases de la Virgen del Puerto? Az egész idő alatt hevesen tapadt szemük Pepitára s boldog volt az, a melyiknek anyja vagy nőtestvére vele volt, hogy megkönnyítse Pepitával az ismeretiséget. Jovita sem részesült soha életében ilyen udvariasságban, kitüntető megtisztelésben.

Pepita olyan örömet érzett, mint a kis madár,

mikor először röpül ki. A mindenünnen fölhangzó jókedvű vidámság, az emberek vasárnapi ruháikban, a kék ég, a napfény, a napnak egyszerű, olesó gyönyörei elragadták, elbűvölték egészen.

Megbarátkozott a lányokkal s szülőkkel, igen kedves volt még a fiatal emberek irányában is, a kik José köré sereglettek s úgy látszik, nagyobb élvezetet leltak benne, mint másban.

Egyike e fiataloknak — a neve Manuelo — beszélt Pepitának legelőször Sebastianoról, az életvidor, csodálatos, híres Sebastianoról. Kérdezte tőle, ha elmegy-e a jövő héten a Plaza del Torora, hogy megnézzék a bikaviadalt. Pepita azt felelte: nem tudja biztosan, még soha sem látott bikaviadalt. Volt aztán mit beszélni Manuelonak.

Lefestette az amphitheatrumnak csodáit, a hová tizenkétezer néző fér be, a hol az előkelő, szép, gazdagon öltözött hölgyek s tisztelőik, meg férjük csupa örömujjongásban törnek ki, az izgatottság egyre nő, mentül veszélyesebb a küzdelem, mentül nagyobb bátorságot fejtenek ki a viaskodók s a bikák. Leírta a ruházatot, a zenét; a picadorokat, hogy mint rohannak lovaikon, a banderillokat nyilaikkal, zászlócskáikkal; a matadort félelmet nem ismerő bátorságával, aczél izmaival és idegeivel, villámszerű ugrásaival,

rózsa“ cz. új keringője, melyet a női-kar meglehetősen verve-vel adott elő.

A program többi számai közül kettő vált ki, t. i. Honigberger Helén k. a. hegedűjátéka és Langer Dóra k. a. magánéneke. Az előbbi biztos, nyugodt vonása, szép tömör hangja- és csinos technikájával oly nagy hatást keltett, hogy a Hauser-féle „Magyar Rhapsodiá“-n kívül közkíváncsún még egy darabot kellett eljátszania. A nagyon is erős zongorakiséret zavarólag hatott ezen hegedűszoelővezetésében. Langer k. a. nem nagyon erős, de csinos soprannal rendelkezik, melyet Kallivoda „Vágy“ című dalának előadásában előnnyel érvényesített.

Kéler Béla „Magyar Nyitánya“, melyet Wlad, Dajbukát és Honigberger kisasszonyok és Jaschik zongorán, hegedűn és gordonkán adtak elő, nagyon szenvedett az által, hogy a hangszerek nem voltak jól összehangolva.

Még két dolgot akarunk egészen röviden hangsúlyozni. A szombati estély ismét azon ismeretes mondás igazságáról győzt meg bennünket: „Kevesebb több lett volna.“ A hangverseny t. i. nagyon hosszúra nyúlt, úgy hogy az utolsó két számot a kifáradt közönség már nem volt képes kellő figyelemmel kísélni. A 8, illetőleg 10 szám helyett teljesen elegendő lett volna 4 vagy 5.

Másik megjegyzésünk az, hogy a kis, még teljesen fejletlen leánykakat nem ajánlatos magánénekekre szorítani és pedig nem épen az ő saját érdekükben. A magánének természetesen nagyobb követelésekkel lép az előadó elé, mint a karének s nem egy énekes adta már meg annak keserves árát, hangjának részben vagy teljesen való elvesztése által, hogy nagyon korán kezdett oly dolgokat énekelni, melyek erejét, képességét meghaladták. Az emberi hang és különösen a szép, énekre alkalmas hang nagyon érzékeny valami, avval nagyon is csínján kell bánni. S a magánének csak úgy nyújt valódi élvezetet, ha annak előadója már teljesen kifejlett hanggal bír.

Ezen jóakaró megjegyzéseinkkel azonban nem volt szándékunk az estély fölött pálcát törni s épen ez okból sietünk is ismételtelen kijelenteni, hogy az a maga egészében igen jól sikerült. Valóban kár, hogy a róm. kath. egyház karnagyának és a közreműködőknek buzgóságát nem jutalmazta a közönség tömegesebb megjelenése által.

A hangversenyt reggelig tartó, rendkívül animált táncz követte.

Kis-küküllőmegyei krónika.

— Jótékony táncmultság. —

Szőkefalván f. év jan. 25-én tartatott meg az egyház harang-alapja javára rendezett tarisznyás táncz-vigalom.

A multság erkölcsi tekintetben kitűnően sikerült; mert a megjelent közönség a reggeli óráig feszélytelenül, jó kedvvel kitűnően mulatott. A négyeseket 15—18 pár tánczolta s a mi ritka bálitudozásból olvasható: itt oda írom, hogy az egész multság alatt egyetlen nő sem „árult petrezselymet“.

Azonban anyagilag — fájdalom — nem mondható a multság sikerültnek; minek oka egyfelől az

Aztán festette Sebastianot. Lelkesedéséből arra lehetett következtetni, hogy Madrid soha sem látott még olyan matadort, mint Sebastiano, soha oly szép, oly rettenthetetlen, olyan imáandó férfit. Ha megjelent az arenában, legott fölzugott a tapsvihár. Ha a kormányzó előtt büszkén meghajta magát, kijelentette, hogy „Ezt a bikát megölöm Madrid lakóinak s a nagyméltóságú kormányzó urnak tiszteletére,“ s kalapját eldobva, előlépett, lebegtetve skarlát köpenyét, milyen izgatottság lepte meg egyszerre az egész nézőközönséget! Dalokat énekeltek róla az utcákon, legyezőket készítettek, földiszítva bátor tetteinek képeivel; beszéltek történeteket előkelő hölgyekről, a kik szerelmükben megvakulásig sirtak érte; nincs egyetlen leány egész Madridban, a ki nem róla álmodnék.

„Miért?“ — kérde Pepita szelíd, de hideg hangon.

„Mert szerelmesek belé, mind valamennyien,“ — felelt Manuelo határozottan.

„Miért?“ — kérde megint Pepita.

„Miért?“ — ismételte Manuelo némi zavarral, a kérdés nagyon is természetes okaival szemben ilyen hideg, közömbös lenézés hallatára. „Miért? Mert Sebastiano nagy, erős, dicső termetű, mert szép, mert vitézebb, kellemesebb, mint akárki más, mert ő Sebastiano.“

(Folytatása következik.)

általános influenza, mely teljes erejével lépett fel vidékünkön, s a kik benne leledzenek: természetesen nem jöhettek el a multságra; a kik pedig benne nincsenek, avagy benne valának: féltek tőle s — megint — nem jövének. Másfelől, hogy kevesen valánk, legfőbb oka ennek a január 24-iki és 25-iki szélszélyes időjárás volt. Mert ugyanis meg van írva az „Írásban“, hogy az ő szele fúj és a vizek folynak“. És január 24-én a meleg nyugati szél felolvastá a föld hó- és jégpáncélját s leve nagy sár. Azonban tovább is szól az Írás: „Az erős Isten az ő fuvalatával csinál jeget és a vizeknek egész szélességét beszorítja. Az ő helyéből leszáll a forgószél és az északi szélből a hidegség.“ És január 25-én egész napon oly hideg, oly erős szélvihar dühöngött, hogy azon néhány vidéki vendégünk is, kik megjelentek nálunk: nagy merészséget, bátorságot tanúsítanak, midőn ez influenzás világban az északi forgószéllel szembeszálltak vala.

Vigasztalt azonban a tudat, hogy kik jelen valának, kitűnően mulattak, Paget Olivér urnak öt szobából álló kényelmes, jól bemelegített lakásán.

Az összes bevétel: 48 frt 90 kr, kiadás 42 frt 49 kr, s így tiszta jövedelem 6 frt 41 kr.

Felülfizettek: Pekri Sándor ur 2 frt 20 krt Fekete György ur 2 frt. K. Nagy Pál, K. Nagy Sámuel, Paget Olivér, Kinizsi Mihály urak 1—1 frtot. Pataki Lajos, Miske Elek, Máthé Béla, Agh István, Pekri Gábor, Veiss kereskedő, dr. Szabó Mihály, Bartha Lajos, Orbán József és Laurenczi András, urak 40—40 krt. Moldován János, Némethy Dénes, Pongrácz György, Török Vilmos és a völezsi g. kath. lelkész urak 20—20 krt és Szabó Jenő ur 10 krt.

Multságunk védnöke K. Nagy Pálné urnő, szíves fáradozásaért, a felülfizetők jószívuságukért fogadják e helyen is köszönetünket.

Végül fogadja köszönetünket mlts Paget Olivér ur is, ki szívesen engedte át egyik lakását a a multság részére, mely ténye által ujabbban bebizonyítja, hogy keblében valódi, nemes emberbaráti szív dobog.

Orbán József,
ev. ref. lelkész.

NAPI HIREK.

Kinevezés. Gróf Bethlen Gábor, Nagy- és Kis-Küküllőmegyék főispánja, dr. Bodor Zsigmondot Kis-Küküllőmegye főorvosává nevezte ki. A megye dr. Bodorban, ki eddigelé a kolozsvári egyetemen, min. tanársegéd működött és mint orvos is igen jó hírnévnek örvend, derék és buzgó szakférfiut nyer.

Uj bécsi érsek. A „Wiener Zeitung“ jelentése szerint Ő felsége a király Dr. Gruscha tábori püspököt bécsi érsekké nevezte ki.

Fillérestély. A róm. kath. nőegylet, miként azt a választmány elhatározta, f. hó 17-én — Hushagyókedd előtti hétfőn — a Nr. 1-ben tartja II. fillérestélyét, mely, tekintve a gazdag műsor izléses összeállítását, valamint azon kellemes benyomást, melyet az első fillérestély minden oldalról tett, nem kevésbé fog sikerülni. A háziasszonyi szerepet ezuttal Schmid Józsefné és Verzár Antalné urnők voltak kegyesek elvállalni. A részletes programot annak idejében hozni fogjuk.

Protestáns fillérestély. A holnapi fillérestély műsora még egy érdekes számmal lesz megtoldva, a mennyiben Steinhardt Klementine kisasszony zongorázni fog. Ha tekintetbe vesszük, hogy az eddigi fillérestélyeket is az egyszerű öltözet, a fesztelen társalgás és az igazi magyar kedélyesség jellemző, hisszük, hogy a holnapi rendkívüli fillérestély fénypontját fogja képezni az idej fillérestélyeknek. Részünkről annál inkább fényes sikert kívánunk a fillérestélyeknek, mert meggyőződésünk, hogy valaha a fillérestélyek lesznek gyűlhelyei az összes nemzetiségeknek és ott — az asszonyok vezérlete alatt — fognak egyetértést tanulni mindazok, kik ma egymást még nem értik.

Jótékonyág. Tekintetes Simay Gerő úr, helybeli kereskedő és neje, született Millner Lenke őnga b. e. egyetlen leányuk emlékezetére „Simay Margit-alapítvány“ czimen 100 forintot küldöttek be a helybeli róm. kath. árvaházalapító nőegylet alapítókéjé javára. Ugyanezen alap számára tks. Pfeiffer József úr, helybeli főelemi rajztanító, 300 frtot küldött be s ezen fölül évenként 18 frttal járul az egylet vagyonának gyarapításához.

Ezen ritka nemesszívűségről tanuskodó jótéteményekért ezennel a nyilvánosság előtt is legforróbb hálánkat nyilvánítjuk.

A r. kath. árvaházalapító nőegylet választmányának f. év és hó 2-án tartott üléséből. Az elnökség.

Eljegyzés. Biró Gyula helybeli lakos eljegyezte csörnyei Csörnyey Vilma kisasszony.

A tragedia vége. Még élénken visszaemlékezhetnek olvasóink, hogy tavaly, májusban halva találattott a Csigahegy aljában a patak mellett Mouschalek Lajos brassói fényképész-segéd. A boncz-lelet cyankali-mérgezést constatált. A fiatal ember jegyben járt az ugyancsak brassói Loy Matilddal. A leány nem akart jegyese nélkül élni és 3 nappal jegyese halála után marólugot vett be. De a gyors orvosi segélynek sikerült őt — habár csak 9 hónapra — életben tartani. A leány belső részeit azonban a maró-lug folyton emésztette. Heteken, hónapokon át alig tudott valamit enni a szerencsétlen leány, míg végre február 1-én ő is megszűnt élni. Így be van fejezve a dráma, mely két ifju életnek vetett véget.

Nagy esődület volt vasárnap reggel a főtéren. Négy száz rendőr szánon vitt be nagy pompával egy száz embert, ki örömmel ment volna egyedül is a rendőri palotába — ha holt részeg nem lett volna. — Mennyire bámulhatott az atyafi, midőn a meleg párnák helyett a hideg priescsen aludta ki a szombat éjjeli fáradozalmait.

Nyilvános köszönet. A „Brassói róm. kath. árvaházalapító nőegylet“ mindazon mélyen tisztelt hölgeknek és uraknak, kik a f. évi január hó 27-én tartott I. fillérestélynél bármely irányban közreműködtek, vagy fölülfizetéseik által az árva-alapot gyarapították — ezennel a nyilvánosság előtt is mély tisztelettel párosult forró háláját nyilvánítja. Az 1890. évi febr. hó 2-án tartott választmányi ülés határozatából — az elnökség.

Közzgazdaság.

A bécsi kiállítás államesoportjainak nemzetközi tárlataira a bejelentéseket a mult hét folyamán zárták be és többet már el nem fogadnak. Legfeljebb a bécsi bizottság veheti még azokat fel.

Az állandó kiállítások összes csoportjaira tett bejelentések fölött legközelebb határoz a rendező bizottság, mely tetemes reduciót kénytelen eszközölni a nagyszámu bejelentésnél fogva és a tér szűke miatt. Nagy tevékenységet fejt ki a bizottság az időleges kiállítások érdekében, melyek közül az állatkiállítás iránt nyilvánul rendkívüli nagy érdeklődés. Az időleges kiállítások egyes csoportjainak idejét és tartamát a következőkben állítjuk össze:

Lókiállítás öt izben lesz és pedig junius 7—19-éig, junius 14—18-ig, junius 21—23-ig, augusztus 9—13-ig és aug. 16—20-ig. A szarvasmarhakiállítás a tenyészmarhák szept. 3—9-ig, tejelő marhák julius 21—25-ig, igásmarhák jul. 28-tól aug. 1-ig, hizómarhák jul. 28-tól aug. 1-ig lesznek kiállítva. E csoportban minta-tehénistálló is lesz, mely a kiállítás egész tartama alatt látható. A sertés-kiállítást május 24—27-ig (hizó sertés) és junius 1—4-éig (tenyészsértés) tartják. A juh-kiállításon hizó juhok jun. 8—10-ig és tenyészjuhok jun. 12—15-éig lesznek láthatók.

Junius hóban 3 nap virág- és szeptember hóban 8 nap növénytermelési kiállítás lesz; május, junius, julius második felében, augusztus közepén s szeptember elején pedig gyümölcsészeti kiállítás. A tejjgazdasági kiállítást szeptember második felében rendezik, baromfi-kiállítást május 15—19-ig s a kutya-kiállítást május 16., 17. és 18. napjain. Lesz még komló-kiállítás is október első felében és zöldség-kiállítás, melynek egyes alcsoportjai május, augusztus, szeptember és október hónapokban lesznek láthatók.

A zónatarifa Ausztriában. Jelentettük, hogy az osztrák államvasutak igazgatósága körében azzal az eszmével foglalkoznak, hogy a zónatarifa az osztrák állami vasuti hálózaton is meghonosíttassék. A munkálatok már annyira előrehaladtak, hogy a számadások kikerülván az ideiglenes bizottság tanácskozásai alól: most már az egész koncepció a kereskedelmi miniszter elé fog terjesztetni meg erősítés végett.

Táviratok.

Bécs, február 3. A király Fejérváry honvédelmi minisztert magánkihallgatáson fogadta.

Fiume, február 3. Andrássy Gyula gróf állapota változatlan.

Budapest, február 3. A képviselőház az igazságügyi költségvetés fölötti vitát nagy érdeklődéssel folytatta. Legérdekesebbek Apponyi és Szilágyi felszólalásai voltak. Appo-

nyi előbb a Deák-pártot védte Boda támadásaival szemben, majd a választási visszaélésekről beszélt behatóan. Szilágyi miniszter osztatlan figyelem között megmagyarázta a választási büncselekmény természetét s kijelenté, hogy a baji orvosolni csak úgy lehet, ha minden párt egyaránt őszinte jóakarattal előmozdítja a választások tisztaságát. Végül a kormány nevében általános zajos helyeslés közt kilátásba helyezi, hogy az ülészek vége felé egy törvényjavaslatot fog benyújtani, melynek értelmében a kérvénnyel megtámadott választások érvénye fölött a curia fog dönteni s melyben a választási visszaéléseknek, a büns izgatásnak megtorlása meg lesz állapítva s melyben ki fog mondatni az is, hogy egyes választókerületek, melyekben nagymértvű visszaélések merültek fel, bizonyos időre elveszítsek képviselő-választási jogukat. Rámutatott egyúttal arra, hogy ezen törvény helyes alapon való részletes kidolgo-

zása nagymértvű nehézségekkel jár. Szilágyinak ezen rögtönzött, de a tárgyat minden ízében felderítő, a kérdés mély átgondolásáról tanuskodó s a mellett még a classikus idézteiben is Apponyi formai szépségével vetekedő beszéde oly intenzív hatást keltett, hogy az ülést — bár csak félkettő volt — nem lehetett tovább folytatni.

Idegen-forgalom Brassóban.

— 1890. febr. hó 3-én. —

„Európa” szálloda: Heller Gusztáv kereskedő Trieszt. Wolf Bogdán cs. és k. ezredorvos Erzsébetváros. Dorsu József gyárigazgató Bükcsád. Krausz József keresk. Bécs. Antoni Alfred keresk. Bécs. Habich Ottó gyáros Bécs. Kristen Antal timár Bécs. Avranoff Jakab keresk. Silistria. Hubert Rezső hivatalnok Bukarest. Salamon Jakab keresk. Budapest.

„Nr. 1.” szálloda: Goston András keresk. Herkulesfürdő. Özv. Vajna Györgyné birtokosné. K. Martonfalva. Ugron Gábor orsz. képviselő Sz.-Udvarhely.

„Bukarest” szálloda: Nedelkovits Bazil keresk. Bécs. Laudon Izidor keresk. Bécs. Mosbók József keresk. Bécs. Laad János keresk. Bécs. Negzi Ignác impresario Bukarest. Spelterini Ede léghajós Bukarest. Löwi József keresk. Prága.

„Union” szálloda: Goldenberg Rafael keresk. Plojest. Schmidt Hugó fakeresk. Karakas. Schmidt Frigyes csementgyáros Komarnik.

Vonatindulások. a) Budapest felé: vegyes-vonat reg. 4 óra 54 perczkor; gyorsvonat délután 2 óra 15 perczkor; személyvonat este 7 óra 7 perczkor; b) Bukarest felé: délután 2 óra 34 perczkor. Vonatérkezések a) Budapest felől: személyvonat délelőtt 9 óra 45 perczkor; gyorsvonat d. u. 2 óra 14 perczkor; vegyes vonat este 8 óra 32 perczkor. b) Bukarest felől: gyorsvonat d. u. 2 óra 55 perczkor. Pénteken reggel 7 óra 23 perczkor külvonlat érkezik Predeálról

Társzerkesztők:

Nagy-Küküllő megye részéről: Horváth László (Segesvár.) Kis-Küküllőm. részéről: Gyöngyösi István (D.-Szt-Márton.) Felelős szerkesztő: Kis-Tétényi Walther Béla. Laptulajdonos: Harmath Lajos. Kiadó: Alexi könyvnyomdája.

HIRDETMEÉNYEK.

Szám 540./1890.

Hirdetmény.

A nagyméltóságú m. kir. belügyminiszterium a nagyméltóságú m. kir. pénzügyminiszteriummal egyetértéssel 1889. évi december hó 31-én 83879/V.—89. sz. a. kelt rendeletével Brassó városának megadta az engedélyt arra, hogy egyelőre és mindaddig, míg a Barassó városának jutandó italmérési regalejog kártalanításának kérdése végleg eldöntetnék, az általa az állami italmérési jog életbelépte előtt beszédett következő díjakat, u. m. a bor- és mustbehozatali díjt, a szeszbehozatali díjt, a sördíjt, illetőleg sörfogyasztási díjt, a méhsörbehozatali díjt, ugyszintén alkohol-tartalmu italok kivitelénél és átmeneti útjában beszédett kezelési illetékeket az 1881. évi december hó 22-én 62920. sz. a. és 1884. évi 4845. sz. a. kelt rendeletekben meghatározott módozatok mellett 1890. évi január hó 1-től tovább beszédhesse. Midőn ezen rendelet ezennel köztudomásra hozatik, egyszersmind közöltek, hogy a díjak, melyeket 1890. évi január hó 1-től beszédhetnie Brassó város az idézett rendelet folytán feljogosított, következők:

1) egy hektoliter borért vagy mustért 46 $\frac{1}{4}$ kr. o. é. szóval: negyvenhat egyneved krajczár o. é. behozatali díj fizetendő;

2) egy hektoliter pálinkáért, szeszekért és minden ezekből előállított élvezeti termékért, u. m. rum, likör, rozsolis stb., valamint egy hektoliter sósor-szeszért és minden előbb különösen meg nem nevezett, avagy netalán más nevezet alatt előforduló, élvezetre szolgáló alkohol-tartalmu italokért a behozatali díj a Trall-féle száz fokú alkohol-meter után 12% Reaumur hőség mellett 2 $\frac{1}{5}$ kr, szóval két egész négytöred krajczár egy százalék köbtartalomért;

3) egy hektoliter méhsör behozatali díja 92 $\frac{1}{2}$ kr, szóval kilenczvenkét és fél krajczár o. é.;

4) borokért palaczkokban a behozatali díj hektoliterenként 92 $\frac{1}{2}$ kr, szóval kilenczvenkét és fél krajczár o. é.;

5) rum, likör, rozsolis és egyéb édesített alkohol-tartalmu italok 75 százalék tartalmu szeszként vétetnek fel a díjazásnál;

6) közönséges eczet után a bevitelnél hektoliterenként 1 fnt 76 $\frac{3}{4}$ kr, szóval egy forint hetvenhat és háromnegyed krajczár o. é., kettős eczet után hektoliterenként 3 fnt 53 $\frac{3}{4}$ kr, szóval három forint ötvenhárom és kétnegyed krajczár o. é. és eczetszesz után hektoliterenként 7 fnt 07 kr, szóval: hét forint és hét krajczár o. é. fizetetik;

7) ugy itt helytt, mint künn is termelt és itt behozott sörért, beleértve a seprőt és a selejtet is, tekintet nélkül a vegylés tartalmára, 2 fnt 82 $\frac{3}{4}$ kr, szóval két forint és nyolczvenkét háromnegyed krajczár díj, illetőleg fogyasztási-díj fizetendő hektoliterenként.

Végül olyan illetékköteles italok után, melyek Brassóba behozatnak, azonban kivitelre szánvák, avagy csak átmeneti árut képeznek, a 62920/1881. és 4845/84. sz. a. nagyméltóságú belügyminiszteri rendeletek által jóváhagyott beszédési feltételek 25. §-ában, valamint ezen beszédési feltételek utánintézkedésében megállapított 20, 10 és 5 krnyi kezelési illetékek, ugyszintén 35 kr, illetőleg 70 kr kisérleti díjak fizetendők.

Brassó, 1890. január hó 25-én.

(38) 1—1

A városi tanács.

Hirdetmény.

Alólirt igazgatóság tudatja, hogy a Bibarczfalvi borhegyi ásványforrás bérletének ideje 1890. év július 25-én lejár; ezen forrás ugyanazon időtől 4 egymás után következő évekre és öt hónapra, tehát 1894. év december 31-ig uoijlag haszonbérbe fog kiadatni folyó évi márczius 9-én.

Árverési feltételek az igazgatóságnál bármikor megtekinthetők. Kikialtási ár csak 400 fnt. o. é., bérleti szándékozók ennek 10%-át előre le kell tegyék; az árverés nyilvános; azonban zárt ajánlatok is elfogadtatnak megfelelő bánatpénz melléklésével; az ajánlatban határozottan kifejezendő az: hogy az általános feltételeket ismeri; zárt ajánlatok az árverezés befejeztével bontatnak fel.

Üzleti embernek előnyös vállalat. Vasuti állomás Ágostonfalva egy órára, utolsó posta Baróth $\frac{1}{4}$ órára esik.

Ezen árverés nem sikerülése esetén a második árverés f. év márczius 23-án tartatik meg.

Kelt Bibarczfalván, 1890. jan. 29.

(34) 2—3

Az igazgatóság.

Sz. 322.—1890.

Hirdetmény.

Nagy-Küküllő vármegye kőhalmi járásához tartozó Szász-Buda községnek 1160 lm²-re becsült tölgy műtája f. évi február hó 18-ik napján Sz.-Buda község házánál zárt ajánlati verseny útján a leg-többet ígérőnek el fog adatni. Kikialtási ár 2088 forint.

Írásbeli zárt ajánlatok 10% bánatpénzzel ellátva, az árverés napján legkésőbb d. e. 10 óráig adandók be.

Az árverési feltételek Sz.-Buda község házánál és alólirt szolgabírói hivatalnál megtekinthetők.

Kőhalom, 1890. január hó 31.

A járási főszolgabíró helyett:

(42) 1—1

Boér, szolgabíró.

Sz. 56.—1890. bir. végr.

Árverési hirdetmény.

Alólirt bírósági végrehajtó által közhírré tétetik, miszerint kőhalmi Roth Heinrich csődügyében az erzsébetvárosi kir. törvényszék, mint csődbíróságnak 27—1889. számú megkeresvénye és a kőhalmi tkts kir. járásbíróságnak 16—1890. polg. számú megbízása alapján a csődtömeghez tartozó, a csődletár 1—5, 7—13, 15—21, 25—30, 34—38, 42, 44—49, 52—68, 70—74, 76—79, 81, 84—85, 87, 88, 93—95, 100—103, 108—116, 121, 122, 124, 125, 131—134, 136—144, 146, 149, 150, 154, 157, 159, 160, 166, 171—175, 177—192, 194, 199, 200, 210—214, 216, 218, 219, 222—225, 227, 234, 235, 238—248, 250—252, 255—267, 269, 288, 293—299, 301, 302, 305, 307—311, 313—318, 320, 321, 326—332, 334—337, 341—350, (39) 1—1.

352—364, 366—371, 377—378, 401—410, 413—417, 421, 424—429, 431—434, 437, 441, 443, 446, 447, 449—451, 453—460, 464, 466—532, tétel alatt felvett és összesen 1087 fnt 54 kr-ra becsült bolti árucikk, állványok, házbútorok, ruha, porcellán, üveg- és ágyneműek, valamint künn lévő követelések-ből álló ingóságok nyilvános árverés útján eladotni fognak.

Az árverésnek Kőhalomban a vagonbukott üzlet helyiségében leendő fogadóba vételére határidőül 1890 február hó 7-ik napjának és szükség esetén az azt egymásután követő minden péntek, mint heti vásárnap d. e. 10 órája kitézetik s arra venni szándékozók azal hivatnak meg, hogy az ingóságok vételára készpénzben azonnal fizetendő.

Kőhalom, 1890. január 23-án

Zachariás Kristóf,
bir. végrehajtó.

Kétszáz forint havonkénti biztos keresetet,

(33) 3—6

tőke és koezkáztatás nélkül, ajánlunk solid egyéneknek, kik a törvényesen engedélyezett sorsjegyek és értékpapírok eladásával foglalkozni akarnak. Ajánlatok:

Piltzer Lajos és társa bankházhöz, Budapest, Kristóf-tér 6. sz.

MEGHIVÁS.

A brassói „Első takaré- és önszegélyző szövetkezet” folyó 1890. évi február hó 16-án délelőtt 11 órakor az Európa nagytermében tartja

VI-ik rendes közgyűlését,

melyre a szövetkezet tagjait tisztelettel meghívjuk.

Tárgysorozat:

1. Az igazgatóság jelentése a lefolyt üzleti évről.
2. A felügyelő bizottságnak erre vonatkozó jelentése s az igazgatóságnak a szabályszerű fölmentés megadása.
3. A jövő évi költségvetés megállapítása.
4. Indítványok.
5. Választás és pedig az alapszabályok 41. §. értelmében; igazgató, aligazgató, pénztárnok, könyvelő, jogtanácsos, 10 választmányi rendes- és 4 póttag.

Brassó, 1890. január hó 31-én.

(37) 2—3

Az igazgatóság.

Nagy raktár Schroll-féle gyártmányokból

Ezennel van szerencsénk a város és vidék m. t. háziasszonyainak b. figyelmét felhívni, miszerint folyton nagy készletet tartunk raktáron Schroll féle készítményekből és pedig: Siffont minden minőségben és szélességben; elsőrendű Kretont paplanpedőknél 156, 175 és 200 centiméter szélességben; Kreazét (vizaatlan vászon) 68, 74, 78, 88, 97, 117, 156 és 175 ctm. szélességben minden minőségben; elsőrendű Domestikot (házi vászon) ágylepedőknél 117, 156, 176, 200 és 228 ctm. szélességben; óriáshegységi szőtteket minden minőségben és szélességben, stbt eredeti gyári árákon.

Midőn tisztelt vevőinket szükségleteik fedezésére szívélyesen meghívjuk, ajánljuk magunkat mély tisztelettel.

(40) 1—3

Eisensteim M. és Fiai.

Nagy raktár Schroll-féle gyártmányokból